תלה"מ 68900-12-21

מספר בקשה:5

בפני כבוד הרשמת שלי רוזמן פרקש

מבקש **פ.מ.**
על-ידי בא-כוח עו"ד יצחק כהן

נגד

משיבה **פ.א.**
על-ידי בא-כוח עו"ד זוהר כורש

<u>החלטה</u>

1. המשיבה הגישה תובענה לפסיקת דמי מזונות 3 קטינים ואישה.

2. בבקשה מספר 1 הגישה המשיבה בקשה לפסיקת דמי מזונות זמניים. החלטה בבקשה זו ניתנה ביום 13.2.22.

3. בבקשה מספר 2 הגיש המבקש בקשה "להורות על סילוק הבקשות לסעד זמני של המבקשת על הסף, ולחילופין לתקן מיידית את כתבי טענותיה תוך חיוב במתן ערובה וערבון כספי". בהחלטה מיום 13.1.22, נקבע כי יש להגיש בקשה ביחס לכל סעד בנפרד. לפיכך, הפריד המבקש בקשותיו, כך שבבקשה מספר 4 הגיש המבקש בקשה לסילוק על הסף של הבקשה למזונות זמניים. ביום 30.1.22 ניתנה החלטה בבקשה לסילוק על הסף והיא נדחתה.

4. בבקשה זו מספר 5 הגיש המבקש את הבקשה "להורות על חיוב במתן ערובה וערבון כספי לסעד זמני שהגישה המבקשת".

5. תמצית טענות המבקש, כי ככל שידחו הבקשות הזמניות עקב מתווה משמורת משותפת וסכומי התשלומים של המשיב לילדיו, כך לשון הבקשה, יש להורות למשיבה על הפקדת ערובה וערבון וזאת בהתאם להוראת תקנה 96 לתקנות סדר הדין האזרחי תשע"ט-2018 (להלן: "**התקנות**") ולהוראת תקנה 32(ב) לתקנות בית משפט לענייני משפחה (סדרי דין) תשפ"א-2020 (להלן: "**תקנות משפחה**"). נטען, כי בקשת המשיבה נועדה לקבוע "עובדות בשטח" ולפיכך מתבקש בית המשפט שלא לקבל את בקשת המבקשת וזאת על מנת שלא להגדיל את הריחוק שיצרה המשיבה בין המבקש לבין ילדיו מאז

עזב את ביתו ולקבוע אחריות הורית משותפת זמנית כפי שסיכמו הצדדים יחדיו במו"מ שלא השתכלל לכדי הסכם עקב סעיף אחד בלבד שלא קשור לאחריות הורית או מסוגלות הורית. עוד נטען, כי מי שטוען שמסכים לשאת עם צד במו"מ במשך כ-4 חודשים, על "משמורת משותפת" מושתק מלטעון טענות עובדתיות סותרות כנגד מסוגלותו של אותו אדם בכתבי טענותיו. על כן, כך נטען, יש להורות על הפקדת ערובה וערבון בסך 7,500 ₪.

6. תמצית טענות המשיבה, כי מאז שנטש המבקש את דירת הצדדים הוא מסרב לשאת בעלויות הכלכלה, המדור, החינוך וההוצאות הרפואיות של הקטינים. המבקש, כך נטען, מסתתר מאחורי טענות פרוצדורליות ומציף את בית המשפט בבקשות משונות בעת שילדיו הקטינים רעבים והחשבונות השוטפים אינם משולמים. המבקש מממש את איומיו כלפי המשיבה שלא יעביר לה כספים אם לא תגיע עמו להסדר ולפיכך למשיבה לא נותרה ברירה אלא להגיש בקשה לפסיקת דמי מזונות זמניים לקטינים. נטען, כי המבקש פוגש את הקטינים למפגשים קצרים ולא צפויים. יתרה מכך, הטענה כי המשיבה מנסה לקבוע עובדות בשטח, מופרכת. בנוסף, הטענה בדבר מו"מ שהתנהל מקוממת בהינתן שלאורך כל המו"מ נהג המבקש לאיים על המשיבה שאם לא תענה לדרישותיו לא תקבל "אגורה", כלשונה. הטענה כי המשיבה מחויבת לפרטי המו"מ, מופרכת. אשר להוראות התקנות אליהן הפנה המבקש, נטען כי אין צורך בהפקדת ערובה כדבר שבשגרה אלא אם סבר בית המשפט שהדבר צודק וראוי בנסיבות העניין.

7. ראשית, הבקשה איננה נתמכת בתצהיר בהתאם להוראת תקנה 50(1) לתקנות, ואך מטעם זה בלבד כשלעצמו דין הבקשה להידחות, ביתר שאת בהינתן שהמבקש העלה בבקשה טענות עובדתיות בדבר מו"מ שהתנהל, הריחוק הנטען מהקטינים וכיוצא בזה.

8. שנית, המבקש עצמו טען ברישת הבקשה שרק במקרה שידחו "הבקשות הזמניות", יש להורות על חיוב המשיבה בהפקדת ערובה. משנפסקו דמי מזונות זמניים לקטינים בהחלטה כאמור מיום 13.2.22, הרי שגם לשיטת המבקש, דין בקשה זו להידחות.

9. למעלה מן הצורך, אדרש לסוגיה לגופו של ענין.

10. מטרת הסעד הזמני הוגדרה בהוראת תקנה 94 לתקנות, פרק ט"ו, "סעדים זמניים", כהאי לישנא: "**מטרת הסעד הזמני היא להבטיח זכות לכאורה במהלך ההליך המשפטי ואת קיומו התקין והיעיל של ההליך או את ביצועו הראוי של פסק הדין**". במילים אחרות, תכליתו של סעד זמני היא לשרת הליך עיקרי. לפיכך, הסעד הזמני לעולם לא יעמוד בחלל הריק והוא תמיד יבחן לאורה של התובענה.

11. בהוראת תקנה 31 לתקנות משפחה נקבע חידוש (ביחס להוראת הדין שחלה עד להתקנת תקנות משפחה שעניינה מזונות זמניים, ר' הוראת תקנה 265 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984), לפיו הוגדר סעד של מזונות זמניים לקטין או סעד שעניינו זמני שהות זמניים או סעד זמני אחר בעניינו של קטין, כ"סעד זמני".

12. בהוראת תקנה 32(א) לתקנות משפחה נקבע חידוש נוסף, לפיו על סעד של מזונות זמניים לקטין וסעד שעניינו זמני שהות זמניים או סעד זמני אחר בעניינו של קטין, תחול הוראת תקנה 96 לתקנות. בהוראת תקנה 96 לתקנות, נקבע בה כי סעד זמני מותנה בהתחייבות עצמית של המבקש, ללא שיקול דעת לבית המשפט, וכן בערובה לפי שיקול דעת בית המשפט, לשם פיצוי בגין כל נזק שיגרם למי שמופנה אליו הצו כתוצאה ממתן הצו הזמני אם יפקע הצו או יצומצם היקפו. כהערת אגב, נראה, על פניו, כי מעת שהוגדרו הסעדים כאמור כ"סעד זמני", ממילא חל פרק ט"ו לתקנות, בהתאם להוראת תקנה 30(א).

13. בהוראת תקנה 32(ב) לתקנות משפחה, חדשה אף היא, נקבע כי בית המשפט הדן בבקשה בעניין שפורט בתקנה 31, רשאי להורות על הגשת התחייבות עצמית או הפקדת ערובה אם סבר שהדבר צודק וראוי בנסיבות העניין.

14. בדברי ההסבר להוראת תקנה 32 לתקנות משפחה נכתב כך: "**על מנת לאזן בין צורך זה לבין הצורך לשמור על הגינות ההליך ומניעת שימוש לרעה, מוצע ליתן שיקול דעת לבית המשפט להורות על הפקדת ערובה או מתן התחייבות עצמית במקרים המתאימים**". ר' טיוטת תקנות בית משפט לעניני משפחה (סדרי דין), התשפ"א-2020, פורסם באתר האינטרנט של משרד המשפטים ביום 16.12.20. מכאן אנו למדים כי השימוש בהוראת תקנה 32(ב) ייעשה במקרה בו מתעורר חשש של שימוש לרעה בסעדים אלה.

15. בהערת אגב, יוער, ראשית, כי בהוראת תקנה 30(א) לתקנות משפחה נקבע כבר שהוראות פרק ט"ו לתקנות חלות בבית משפט זה וצירוף הגדרת הסעדים המפורטים לעיל כ"סעד זמני" מוביל לכך שהוראת תקנה 96 לתקנות כבר חלה. שנית, ההדגשה של תחולת הוראת תקנה 96 לתקנות מהווה, הלכה למעשה, החריג, לכלל לפיו בית המשפט רשאי להורות על הפקדת התחייבות עצמית או ערובה, "אם סבר שהדבר צודק וראוי בנסיבות העניין".

16. עוד בהערת אגב, כידוע, תכליתם של דמי מזונות זמניים ושל זמני שהות זמניים איננה להבטיח זכות לכאורה בהליך העיקרי או את קיומו התקין והיעיל של ההליך או את ביצועו הראוי של פסק-הדין, ולשאלה אם יפסקו דמי מזונות זמניים, אם לאו, ושיעורם, אין כל השלכה ונפקות על תוצאת ההליך

העיקרי, אלא מדובר בבקשות ביניים בהן נפסקים סעדי ביניים לתקופת ניהול ההליך. ר' גם התיבה "בתקופה הזמנית" בתקנה 31 לתקנות משפחה.

17. אשר לענייננו, בהחלטה מיום 13.2.22 נפסקו כאמור דמי מזונות זמניים עבור 3 הקטינים שהם בגילאים xxx והמשיב חויב בתשלומם.

18. במצב דברים זה, שבו לא נחה דעתי כי נעשה שימוש לרעה בעצם הגשת הבקשה לפסיקת מזונות זמניים לקטינים, שהרי אלה נפסקו, לא נמצאה הצדקה להורות על הפקדת התחייבות עצמית או ערובה. בהתאמה, גם לא הורם הנטל להראות כי למשיב עלול להיגרם נזק כלשהו מעצם חיובו בתשלום דמי מזונות לקטינים ובהתאמה לא נמצאה הצדקה להבטיח נזק שעלול להיגרם לו, באמצעות הפקדת בטוחה על-ידי המבקשת.

19. להשלמת התמונה בהקשר זה, יוזכר כי לקטינים זכות בסיסית לחיוב בעלי-הדין הרלבנטיים במזונותיהם, חיוב שהוא שונה ונבדל מכל חיוב אחר, עתידי ומתחדש.

20. הטענות לעניין מו"מ שהתנהל וכל הכרוך בכך, אינן רלבנטיות לענייננו.

21. אשר על כן, דין הבקשה להידחות.

22. המבקש יישא בהוצאות המשיבה בסך 1,500 ₪ בתוך 30 ימים. בקביעת סכום ההוצאות נלקחו בחשבון בין היתר סוג ההליך, אופי הטענות, היעדר תצהיר לתמיכה בבקשה, הכל בהתאם להוראת תקנה 18(ג) לתקנות משפחה והוראות תקנות 53, 151(ב) ו-153(ג) לתקנות.

ניתן לפרסם החלטה זו לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתנה היום, י"ד אדר א' תשפ"ב, 15 פברואר 2022, בהעדר הצדדים.

שלי רוזמן פרקש, רשמת